

Barnes Brev

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-18.

No 8 }

August 1880

{ 6 Marg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Buggeviser.

(Efter det Lybste.)

Det er mørkt, og mens ved Midnatstide
Livets Røst er taus, og stille Bei
Alle Natens klare Stjerner stride,
Sover Alt — kun Kjærligheden ei.

Moderkjærlighed i dunkle Dale!
Moderkjærlighed i Himmelsal!
Hjerte! sank d i n Kjærlighed i Dvale,
Rolig! h i n dog aldrig slumre skal.

Eder har den ikke glemt, I Kjære!
I, mit Livs de fagre Blomster smaa!
Sov kun sødt! forgjæves Englehære
Ei paa Vagt om Barnevuggen staa.

Her er Bethel, Porten til Guds Rige.
Her Guds Engle stige op og ned,
Englevagten stærk og mild tillige
Alle Smaa fik af Guds Kjærlighed.

Er det sagte Bist af Englevinge,
Som hufvaler mig saa sødt i Løn?
Mere dog, end Engle selv kan bringe,
Søger Troen i sin Røngselsbøn.

Du, som vil de Smaa i Favnen have,
Taler kjærlig Trost til Modres Land,
Kom til disse Smaa med Naadens Gave,
Læg paa dem din gennemstungne Haand!

Dine er de; dem, du mig har givet,
Lægger atter i dit Skjød jeg ned;
D, befagl dem der paa ny til Livet,
Lær dem at forstaa din Kjærlighed!

Hadde jeg ei dig, du Trostemilde!
Saa jeg hen til Livets skarpe Skjær,
Da for mine Børn flød Taarens Rilde;
Men du lever og du har os kjær.

Gjem dem i din Favn, for Syndens Smerte
Dem en tidlig Vegeedom bered!
Alt! du kjender Støvets svage Hjerte,
D, saa styr da deres Gang og Fjed!

Arved de fra Fader og fra Moder
Synd og Feil med Hjertets første Slag,
Lad fra dig dem arve bedre Goder:
Frelsen, du har kjøbt paa Korsfets Dag!

Skriv i Livets Bog du deres Navne,
 Hine ny, som Verden kender ei!
 Du med helligt Samfundsbaand dem savne,
 Skal i Verden stilles deres Vel!

Skal da deres Gang i Matten skride,
 Deres Klage til mit Øre naa,
 O, saa lad af Smertens bitre Røide
 Skjonnere din Livsens Kraft fremgaa!

Bogt du dine Lam! og lad mit Die
 Albrig se paa fremmed Eng dem gaa,
 Men engang paa Paradisets Høie
 Gladelig om deres Hyrde staa!

Sov da, Børn, i Hyrdens Arme rolig!
 Ja og Amen bliver hvert hans Ord;
 Han har lovet Eder Himlens Bolig;
 Matten gaar, — det dages over Jord.

St. Pauls Taarnuhr.

I kende vist allesammen, kjære Børn, London, den store Hovedstad i det mægtige Kongerige England. Denne Stad har flere Millioner Indvaanere, eller over dobbelt saa mange som hele Norge tilsammen. Den har mange tusinde Gader og en stor Mængde Kirker, større og mindre. I blandt disse er den prægtige St. Pauls Kirke den største.

Vi kunne nok vide, at der i denne store Stad findes mange rige og mægtige Folk, som af jordiske Ting har Alt, hvad de ønske sig. Ja, der er vel neppe noget Sted i Verden, hvor der bor saa mange rige Mennesker som i London. Men desværre søge mange af disse sit Gode blot i denne Verden, forglemme Gud og have derfor ingen sand Lykke og Fred, thi

Glæde uden Gud ei findes,
 uden Gud ei gives Fred;
 tom den Lykke er, som vindes,
 om vi glemme Gud derved.

Der findes dog ogsaa saadanne, som sætte de Skatte, Møl og Rust ikke kan fortære, over al sin Rigdom og de jordiske Skatte, og som gjerne ville tjene Gud med det, Han har betroet dem.

Men ved Siden af denne store Rigdom findes i London ogsaa utrolig megen Fattigdom og Elendighed, Mangel og Nød. Men Gud,

som ofte udvælger det, der er "uædelt og foragtet for Verden", har ogsaa blandt Londons Fattige vundet en og anden Sjæl, som "Spørger efter Ham" og søger sin Tilflugt under Hans Naades Vinger.

Af disse skulle vi nu fortælle Eder om en liden Gut, der havde lært Gud og sin Frelser at kende og at leve i Samfund med Ham. Uagtet han var yderst fattig og stod ganske ene og forladt i den store Stad, var han dog fuld af Glæde og Haab og rig i Troen paa sin himmelske Fader; "thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud". Ebr. 11, 10.

Lille Karl Moritz, saa hedte han, var Gadesøper og stod paa sin Post ved en Tvergade, som han havde at holde ren; og en bedre sopt Gade fandtes ikke i hele London. Vandrerne gik i Flokkevis forbi ham; men der var ikke mange, som lagde Mærke til den stakkels blege Gut, naar han stod med sin Sopelime i Haanden og høflig tog Hatten af uden nogen- sinde at bede om en Skilling. Stundom varte dog Gud En og Andens Hjerte, saa at de hjalp ham til det Allernødvendigste.

Jeg tænker ikke, at der i hele den store Stad fandtes en lykkeligere Gut end den lille Karl. Han havde vendt sit Hjerte og sin Sin til "de Ting, som ere heroventil," og dette lettede og forsøbede alle Ting her nede for ham. Han vidste, at Livet blot er et flygtigt Dieblit, en Drøm, en forbigående Skygge; at han her besandt sig paa Vandringen til et himmelsk Hjem, hvor en evig og usorgjænelig Krone ventede ham hos hans himmelske Fader. Og hvorfor skulde han da sørge over sin timelige Fattigdom, naar han vidste, hvilken rig Skat han havde ivente, ja som allerede laa færdig og vel bevaret for ham? Saa stod da den lille Karl ved sin Tvergade med et let og lykkeligt Hjerte og med Dinene fæstede paa St. Paulskirkens store, runde Taarnuhr; denne Kirke laa nemlig lige overfor ham.

Denne Taarnuhr var den lille Gadesøpers Selskab; dets høitidelige Slag vare ham ligesom en Bøns Stemme. Vide I, hvorfor især? Jo, det havde længe været Karls Sædvane at opløste sit Hjerte i Bøn til Herren, hver Gang Uhret slog en ny Time. Intet Menneske vidste, hvad der foregik indeni ham; men hans

Bøn kom fra Hjertet, og Gud i Himlen hørte den. Det var Troens Bøn, som trængte sig igjennem til Faderen deroppe, hvis Dre er "vendt til de Retfærdiges Bøn," og en saadan Bøn er aldrig forgjæves.

Jeg vil skrive op for dig, kjære Barn, nogle af den lille Gadesopers Bønner, saaledes som han har fortalt, at han en Dag bad dem. Kanste nogen af dem ogsaa kunde passe for dig og hjælpe dig til at opløste dit Hjerte og dine Tanker til Gud. — Da den lille Karl tidligt om Morgenen var staaet op, faldt han paa sine Knæ og bad inderligt til Herren. Derefter tog han sin Bibel, og, inden han læste sit Morgenkapitel, bad han omtrent saaledes: "Herre, velsign Læsningen af dit Ord, og undervis mig ved din Hellig-Aand, for Jesu Kristi Skyld! Amen."

Før Kl. 8 var Karl ved sin Gade, der da saa ud næsten som en Flod af Sole; thi det havde regnet hele Natten. Inden han havde begyndt sit Arbejde, opmuntredes han af Klokkens Slag til Bøn.

Den slog otte.

"Himmelske Fader, velsign mit Arbejde, og bevar mig fra al Synd, for din Søn Jesu Kristi Skyld. Amen."

Siden tog lille Karl glad og flittig fat paa sit Arbejde. Han forkjente ærligt sit Brød og bortodskede ikke Tiden til ingen Nytte.

Mens han stod og arbejdede med sin Soppelime, kom en stor Karl i en grov Frakke og stodte, idet han gik forbi, saaledes til ham, at Limen faldt ud af Hænderne paa Karl. Den lille Gadesoper saa op og blev var, at den Forbigaaende var Oluf Robinson, det eneste Menneske, som han søgte sig fristet til at hade. Det var Robinson, der ved sine løgnagtige og ondskabsfulde Bagvaskelser havde udvirket, at hans stakkels Fader gik glip af en god Post, som han ellers vilde have faaet; det var ham, som havde hidset sin store Hund paa Karls snulle, vakre Katunge, og stod og saa paa, at Hunden dræbte den paa en grusom Maade; og hvad der var værst af Alt, det var ham, som, da Karls Moder laa syg og var Døden nær, med sin raa Dødsforsel og Stoi havde forstyrret den Syges Slummer, hvilken var den sidste Forhaabning om hendes Liv; og da man bad ham være stille,

blev han blot endnu værre. En Følelse af heftig Bredde bemægtigede sig Gutten, da han tog Limen op og saa efter sin Fiende; men just i det Samme blev hans Dre truffet af en velbeskjendt Lyd, der kom som et advarende Bud fra oven.

Kloffen i St. Pauls Kirke slog ni.

"Herre Jesus, bevar mig fra Dandskab, Had og Bitterhed, og lær mig at forlade, ligesom jeg selv vil have Forladelse. Og bøj min Fiendes Hjerte til dig og giv ham din Fred og Velsignelse! Amen."

Mange Mennesker vare nu gaaede forbi, men ingen havde tænkt paa den fattige Gadesoper. Han satte heller ikke sit Haab til Mennesker, men vidste, at Gud havde Omhu for ham og vilde give ham, hvad han bad om.

Kloffen slog ti. Da bad han:

"Trofaste Fader i Himlen, se til min Trang, og giv mig baade legemlig og aandelig Føde. Jeg beder dig ydmygeligen derom i min Frelasers Navn. Amen."

Men endda kom ingen Hjælp, og Gutten begyndte at blive modfalden og tvæt. En prægtig Bogu med to stadfæstede Heste for var hurtig forbi. I Forbisarten kunde dog Karl se nogle glade Barneansigter der inde. Det saa ud til, at de skulde ud paa en Lydstur og være udstyrede i vakre Klæder samt fulde af Liv og Munterhed. "De behøve ikke som jeg at arbejde for sit Brød, og endda kanste mangen Gang tilfidsst Jutet saa," tænkte Karl. "De behøve ikke at være bange for, at de ingen Middag skulle faa. Hvorfor skal min Lod være saa forskjellig fra deres?"

Men da kom Karl ihu, at Herlighedens Herre, da Han var paa Jorden, "ikke havde det, hvortil Han kunde hælde sit Hoved," at "der Han var rig, blev Han fattig for vor Skyld," og Karl rødmede dybt ved Tanken paa at kunne have knurret.

Da slog Kloffen elleve.

"O Guds Søn. Verdens Frelser, forbarm dig over mig fattige Synder! O Jesu, giv mig Naade til som du at være taalmodig og

i Alt være min Faders Vilje hengiven og lydlig! Amen."

En fornem Dame fulgt af en liden Pige nærmede sig. Hendes venlige Udseende gav den fattige Karl, som han stod der i taus Forventning, nyt Haab. Hun saa paa ham, men fortsatte sin Vej. Et Dieblif sølte Karl sig bittert skuffet, men snart kom den lille Pige springende tilbage igjen og rakte ham med et venligt Smil en Tolvskilling og en liden Traktat. — Karl havde neppe takket den lille Froken, førend en ældre Herre tog frem et blankt Drotstykke af sin Lomme og gav det til den lille Gadesoper. Karl sølte sig nu rigtig rig og vidste, hvorledes han skulde staffe sig Middag.

Kloffen slog tolv.

"Herre, jeg takker dig for alle dine Velgjerninger. Giv mig Naade til at forkynde din Lov, ikke blot med mine Læber, men med hele min Vandel derved, at jeg giver mig ganske hen til dig, for min Frelsers Skyld. Amen."

Da Karl spiste sin Middag, nød han den ikke alene; han delte den med en staffels blind Tigger, og Hunden, som ledede den Blinde, blev heller ikke glemt. "Maatte den Almægtige belønne dig! Jeg har ingen anden Ting end mine Bønner at give dig," sagde den fattige Mand, da han gik.

Da Karl var færdig med sit tarvelige Maaltid, takkede han Gud og gik glad og fornøiet til sit Arbejde igjen. Men den staffels blinde Mand havde mindet ham om de Mange i Verden, som havde det endnu langt værre end han, der havde Synet og Hørelsen og alle sine Sønders og Lemmers Brug.

Kloffen slog eet. Da sukede han:

"Herre, trøst de Bedrøvede, hjælp de Syge og forbarm dig for Jesu Kristi Skyld over alle fattige Syndere.

Nu begyndte Himlen at overtræffes med tunge, mørke Skyer, og pludselig hortens Tordenens Brag, og Regnen skyllede heftigt ned. Karl blev nødt til at søge Ly i et Portrum. Der stode ogsaa nogle andre store Gutter, som lo, spøgte, bandede og talte bespottelige Ting, og det medens Tordenen prædikede saa vældigt om Guds Majestæt og strenge Brede. Det

var svært for den lille Karl at høre paa dem, derfor forsøgte han at vende sin Opmærksomhed fra dem og imidlertid at bede i Tausshed.

Omfrider slog Kloffen to.

"Kjære Fader i Himlen, drag os arme Syndere til din Søn, frels os fra den Døde, gør os til dine troe Børn, og i Dødens Stund og paa den yderste Dag vær os naadig, milde Herre Gud!"

Snart forvandt efterhaanden Skyerne, den blaa Himmel viste sig atter, og Solstrålerne strømmede ned paa de vaade Stengader. Karl havde nu forladt sit Tilflugtssted og var atter begyndt med Søvningen. Da nu Solens prægtige Lys saa herligt belyste al Ting omkring ham, tænkte han paa det himmelske Hjem, hvor intet Uveir, intet Mørke, ingen Sorg mere skal være.

Kloffen slog tre.

"Herre før mig til det herlige Land, hvor Alt er Fred, Glæde og Salighed."

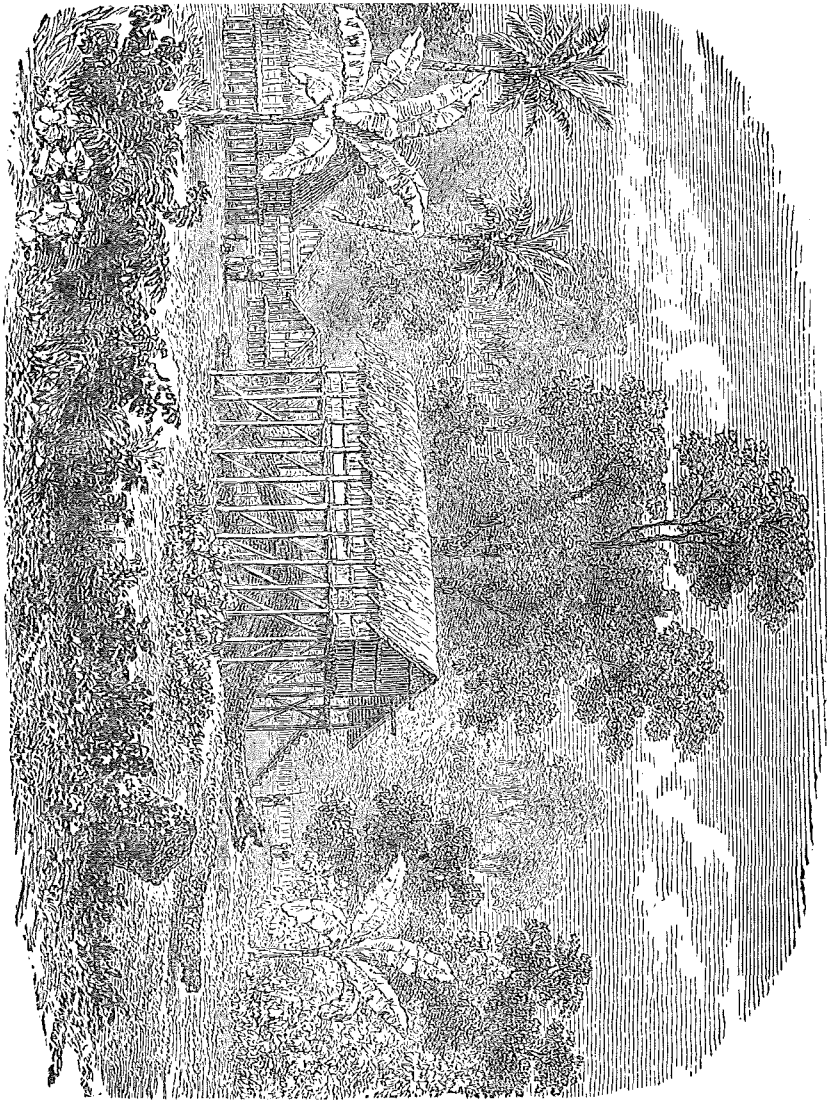
Et Ligsfølge nærmede sig. En liden Barnekiste blev baaret til Graaven. Det sorte Ligsklæde, som saa over Kisten, var kantet med hvidt. Sørgende Forældre fulgte de jordiske Levninger af deres elskede Barn. Karls Hjerte blev fuldt af Medlidenskab. — "Dog, hvorfor skulde de sørge over den Lille?" tænkte han. "Hun troede vist paa den Herre Jesus, og da hviler hun nu saa tryk og salig i sin Frelsers Arme. Jeg undres paa, hvor snart min Stund kommer. O, maatte jeg da være beredt!"

Kloffen slog fire.

"O Herre, giv, at jeg maa elske dig alt mere og mere, at jeg maa leve dig, dø dig, og med dig glædes evindeligt."

Saalædes bad Karl enfoldigt, men af Hjertet. — Nu, kjære Barn, beder du nogenstinde? Det var Bønnen og den fortrolige Omgang med den himmelske Fader, som gjorde den lille, hjælpeløse Karl saa lykkelig. O, lær da at bede som han! Du, som hidtil ikke har bedet, kan ikke tro, hvor saligt det er at bede af et oprigtigt Hjerte. Det letter alle Byrder, styrker i alle Fristelser, giver Fred i Hjertet og vækker Rængjelen efter det Himmelske. Det var Taarnuhret i St. Pauls Kirke, som ofte mindede Karl om Bønnens salige Døelse. Lad Kloffens Slag ogsaa vække dig til Dintanke for, hvor Timerne i dit Naadeliv sløve ustandseligt afsted med dig, og hvor saare nødvendigt det derfor er at bruge dem paa den rette Maade, medens vi endnu have dem. "En Dag uden Bøn er en ulykkelig Dag," har En sagt. Glem ikke det, kjære Børn!

Dajakernes Huse paa Borneo.

Vort Billede fører os til Den Borneo i Ostindien. Hvis Ny-Holland betragtes som et Fæstland, er Borneo den største D paa Jorden. Den er næsten 800 Mile lang og 5 a 600 Mile bred.

Til de oprindelige Indbyggere paa Borneo høre Dajakerne, og vi se her en af deres smaa Landsbyer. Husene ere byggede paa Pæle med Bægge og Tag af Blade. De ere saaledes meget luftige, og dette er godt i dette hede Klima. Havde man ogsaa Sands for Renlighed, vilde disse Huse der være sunde. Men

i det nedre aabne Rum under Huset slaar man alt Affald, og der rode da Svinene lystigt.

Man bør saa høit oppe i Huset for ogsaa at være bedre sikret mod Slangar, Krokodiller og de mange farlige Dyr, som her findes. Termiterne og de vide Myrer ere en saad Landeplage paa Den. Passer man ikke godt paa, saa udhule de Pælene, saa at Huset inden et Aar kan være aldeles ødelagt og styrter sammen.

For at have det skyggesuldt og kjøligt have de ingen Vinduer i sine Huse. Der hersker derfor altid Halvmørke i Husene. og dette tilftri-

ver man, at Dajakerne have et saa skarpt Syn og saa sunde Sine.

Det har ikke været noget let Arbejde at bringe Dajakerne Evangeliets Lys. De have forfulgt og dræbt flere Missionærer. Dog have alligevel disse fortsat sit Arbejde, og der er nu paa Borneo flere kristne Menigheder, til hvilke ogsaa mange Dajaker høre. Veder ogsaa for dem og alle de arme Hedninger: "Tilkomme dit Rige!"

Et blødende Hjerte.

I en Landsby i Nepal (i det nordlige Indien) legede en liden Hindupige en Eftermiddag foran Døren. Slette Mennesker drog forbi, røvede BARNET og fulgte det til en Tilhænger af den falske Profet Muhamed, en fornem og rig Kone. Det yndige Barn behagede hende saa meget, at hun oydrog det som om det var hendes egen Datter, og lod det under vise i Koranen, Muhamedanernes Religionsbog. Saaledes vorte BARNET op under lykkelige ydre Forhold. Men paa engang faldt det hende paa Sinde, at hun var en Skuderinde og trængte til Forløsning. Hendes Pleiemoder gjorde alt Muligt for at forjage de mørke Tanker, netop ligesom man ogsaa pleier at gøre midt i Kristenheden, naar Ens Samvittighed bliver urolig. Man gaar paa Dandsfeboden, søger Udspreddelse, besøger Markedspladse; fornemme Folk gaa i Theatret og paa Koncert. Saaledes ogsaa der. Den fornemme Kvinde sendte Bud efter Linedansere, som maatte dandse for Pigen. Hun lod Gjøglere komme, forat de skulde gjøre saakaldte magiske Kunst. Hun lod Slangebøvergere komme, som maatte tæmme Slangerne og lade dem dandse. Men det var Alt sammen forgjæves; Uroen blev kun større. Da blev en muhamedansk Præst tilkaldt. Han lod hende lære lange Bønner udenad af Koranen i det arabiske Sprog, som hun slet ikke forstod; og fem Gange om Dagen maatte hun nu vende sit Ansigt mod Mekka, den falske Profets Fødeby, og fremsige disse Bønner. Det hjalp heller ikke. Da kom Pigen paa den Tanke, at hendes Hjertes Uro kom af at hun havde forladt sine Fædres Religion; thi hun var jo et bortrøvet Hindubarn. Nu sendte man Bud efter en Bramin, en Hin-

dupræst; han skulde læge og hjælpe. Men han udtalte en Forbandede over Pigen, fordi hun var bleven muhamedansk. Først da man viste ham en Gaandsuld Penge, angav han Lægemidlet: "Du maa," sagde han, "daglig bringe de Himmelske et Offer af Blomster og hver Uge ofre en Buk til Dæmonerne."

Indiens glødende Solstraaler fremavle en Blomsterpragt, der ikke findes andetsteds. Blomsterne have derfor ogsaa der en langt større Betydning end hos os. Man kender virkelig der et Blomstersprog. Saa ofrede da ogsaa hin Pige en Blomst, som skulde udtrykke hendes Hjertes Tilstand; hun ofrede den Blomst, som betyder: "et blødende Hjerte!" Ja hun ofrede "et blødende Hjerte". Men mene I, kjære Børn, at Blomsterofferet skulde have beroliget hendes Hjerte? O, nei. Hun ned sank i stedse større Bedrøvelse og klagede sin Nød næsten for Enhver, hun traf sammen med. Da kom en Dag en Tigger til dem. Hun taler ogsaa med ham og da han hører Ordet "Forløsning", standser han og siger: "Dette Ord har jeg allerede oftere hørt." "Hvor, hvor," raaber Pigen, — og han fortæller, hvorledes der hver Uge bliver uddelt Ris til 2000 Fattige. Men førend Uddelingen fandt Sted, maatte de høre paa en Prædiken af Raparat Christian, og deri var da Tale om en Forløsning, som en vis "Jesus" gav. Hvor forunderligt! Den elendige Tigger var mæt, han hungrede ikke efter Forløsning, han begjærede Futet; den rige Pige derimod, hun hungrede, — "og de Hungrige opfylder han med gode Gaver og afviser de Rige tomhændede." Ja, salige ere de Fattige i Landen; thi Himmeriges Rige er deres."

Men hvem var Raparat Christian? Han havde forhen været Bramin, og som saadan bar han Navnet Raparat; men han havde omvendt sig til den Herre Jesus; derfor hed han Christian og var nu en Missionær. Tiggeren vidste ikke nagiagtig, hvor han boede; kun Bykvarteret kunde han angive. Pigen fandt ham endelig, faldt ned for ham og sagde: "Hør mig til Jesus, at han kan give mig Forløsning!" I sin Enfoldighed mente hun, at den Herre Jesus endnu vandrede synlig paa Jorden ligesom i sit Njods Dage.

Raparat Christian forte hende under hjertelig Bøn isandhed til Herren ved Ord og Sakrament. Hendes Hjerte hørte op med at bløde; og nu bar hun med Rette Navnet Ananda, d. e. "Glæde og Fryd."

Navnen og Ewanen.

Fru Navn var vel saa sort som Blæk,
men hun var dum og trode,
hun vilde være paa Mode,
hvis hun fik Farven væk;
thi hun saa Ewanen svømme,
og tænkte i sine Drømme:
af, hvem der var saa hvid!

Saa gif hun hen til Svøns Bred
og talte til Ewanen saalunde:
af, om du mig give kunde
en ordentlig Bæsteb,
saa grant jeg fik at vide,
hvordan dine Fjedre blev hvide,
det har vel taget Tid?

Men Ewanen sagde ganske stilt:
Det har jeg aldrig tænkt over;
maaſte af de klare Bover,
der bugger mig saa mildt.
Men er de hvide og rene,
kun Et kan jeg vide og mene,
jeg kan ikke derfor selv.

Men Navnen tænkte nu som saa:
det maa jo være Vandet,
det kan ikke være Andet,
i Vandet faar jeg gaa.
I Vandet gif hun og dukked
og sig i Hjærene pluffed
og stod i den to de Elv.

Saa stod hun der den ganske Dag
og vilde sin Let forandre;
men fort maa hun hjemad vandre
med uforsrettet Sag.
Dg Spurv og Svale sig gotted,
de dygtig hende spotted,
og selv var hun næsten død.

Hvad mener du, min lille Ven,
at heraf vi kan lære?
At vi vor Rod faar bæve,
som Gud har villet den.
Vil efter Forandring du jage,
Aldvarsel af Navnen du tage.
Det var det, som Fæblen os bød.

Fr. G.

En flet bestaet Examen

Med alvorlige Miner og høitidelig Hilsen traadte engang en Methodistpræst i Illinois ind i en lutherisk Families Bolig. Det traf sig saa at Konen alene var hjemme. Men at det er underlig bevendt med dette Tilfælde, kunne vi se af 2 Tim. 3, 6. At dette Sted passer herpaa, viste sig strax, da Præsten med Et begyndte at tale om Kirkegang, Bøn og Omvendelse. Da Konen hidindtil havde lyttet til i Tausshed, blev Indsnigeren mere paatværgende og opfordrede Konen til at falde paa Knæ og bede med ham. Udfordret ved denne Uforsømmethed, anstillede hun følgende Examen med ham:

Konen: "Sig mig først, om De er Methodistpræsten der borte fra Groven."

Methodistpræsten: "Ja, jeg er."

K.: "Jeg har hørt, at De er kommen fra P. i Tydskland, den samme Egn, hvorfra vi ere come. Forholder det sig saaledes?"

M.: "Ja, men jeg udvandrede allerede i mit 20de Aar."

K.: "Saa har De vel og i Tydskland lært vor lille Katekismus?"

M.: "Javist! Jeg var fra Barndommen af bestemt af Gud til Præst, hvorfor jeg ogsaa udmærkede mig fremfor alle mine Meddisciple i at læse."

K.: "Efter som De vil bede med mig til Kristum, skulde jeg først ønske at vide, hvad De endnu af Katekismen ved om Kristus. Naar De ikke holder det for uanstændigt at opfordre mig til at bede med Dem, anser De det vel ogsaa for passende, naar jeg beder Dem fremsige den 2den Artikel for mig."

M. sukkende: "Jeg tror paa Jesum Kristus, Hans enbaarne Søn, som" —

K.: "'Vor Herre' har De udeladt!"

M.: "Vor Herre, som blev undfangen af Jomfru Maria, død og —"

K.: "Hold inde! De snapper jo bare dumt Loy om Kristus; han er dog ikke undfangen af Jomfru Maria! For De vil bede til Kristus, er det bedst, De lærer den 2den Artikel."

M.: "Jeg er kommet fra Ordene. Dog skal De vide, jeg er ikke for denne Udenadsopramsen. Jeg holder med Bibelen og den siger: At ellske Kristum er bedre end at vide Alt."

R. : "Der viser De, at De heller ikke forstaaer Bibelen, fordi De ikke kan Katekismen. Man kan dog ikke elske Kristus, naar man Intet ved om ham. Kunde De elske Deres Hustru, end De vidste Noget om hende? Indser De ikke, at Præsterne ere aldeles oversflødige, naar man kan elske Kristus, uden at de lære Folk at kjende Kristus? Har De endnu ikke læst, hvad der staar skrevet Joh. 17: Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus?"

M. : "Min gode Kone, jeg vilde dermed kun sige, at jeg — at — at jeg — ser De —"

R. : "Ja jeg ved, at De vilde bede til Kristus, om hvem De ikke mere ved noget Sikkert. Men vær nu saa god og forføi Dem hjem og kom ikke igjen, for De har lært den lille Katekismus fra Perm til Perm. Saalenge anser jeg Dem ikke for nogen Præst."

Gjengjældelsen.

I Byen Altenburg levede omkring 1770 en ung Jurist, som var en fuldstændig Fritænker. En Gang gjorde han et Gjestebud for sine ligesindede Venner. Ved Bordet begyndte han at gjøre Nar af Bibelen og Kristendommen og sagde tilsidst, at han agtede selv at skrive en Bog, der skulde blive ligesaa god som det Menneskeværk, der kaldtes "den hellige Skrift." Han skrev ogsaa virkelig en Smædebog over Bibelen, som han i Righed med denne inddelte i Kapitler og Vers. Ja, hans Frækhed og Bespottelse gif endog saa vidt, at han agtede at lade trykke sit ugudelige Værk. Men han vilde alligevel først oplæse det for sine Venner. Han indbød dem derfor i denne Hensigt igjen til sig. Men neppe havde han begyndt at læse, førend hans Tunge pludselig negtede at gjøre ham sin Tjeneste, og hans Dine bleve slagne med Blindhed. Hans Venner fyldtes med Forstræffelse og Gru. Manden fik vistnok sin Taleevne igjen, men aldrig sit Syn. Han havde nu god Tid til at kaste et Blik ind i sin Sjæl, og han erkjendte virkelig i Straffen Guds retfærdige, men ogsaa naadige Haand; han bekjendte sin grove Bespottelse, aabnede sit Hjerte for den Hellig-Mand og lod sig, som en angergiven Synder, føre hen til Jesus Kristus, Guds Søn. Hos Ham, som indbyder alle

Bedrøvede og Besværede, og som gjør den Ugudelige retfærdig, søgte og fandt han Naade og Forladelse. Han lærte at talke for Guds underlige Tugtelse og Straf og sagde ofte: "Jeg vil gjerne forblive blind hele mit Liv, naar kun den Herre Jesus ikke forskyder mig." Paa denne Mand gif saaledes Skriftens Ord i Opfyldelse: "Men naar vi dømmes af Herren, revses vi, at vi ikke skulle fordømmes med Verden." 1 Kor. 11, 32.

Strøtanter.

Sandforn danne Bjerget, Minutterne Maret, flygtige Tanter tidt Gjærninger for Ewigheden. Nuse Intet for ringe.

Af en Gnist kan blive en stor Ild. En Begner og en Morder ere Nabobørn.

G a a d e.

Til det Første trænger mest den Gamle.
Kan vi ei det Andet, tungt det er;
Saa maa vi bestandig gaa og famle.
Men en yndig Blomst det Hele er.

Oplysning paa Gaaden i No. 6:
Mor — Rom.

Reguegaade.

En rig Mand bestemte i sit Testamente en Sum paa 2000 Dollars til Uddeling blandt visse gamle udtjente Soldater fra hans By. Tillige bestemte han, at, hvis nogle af dem skulde dø før ham, da skulde de Gjentevende dele hines Part af Arven. Efter hans Død blev Testamentet aabnet, og, da 5 af Soldaterne allerede vare døde, saa fik nu Enhver af de andre 20 Dollars mere, end han vilde have faaet, hvis de alle havde levet.

Hvor mange Soldater vare saa oprindelig indsatte til Arvinger?

Til "Børnenes Jubeloffer"

m o d t a g e t :

I Østlige Distrikt. Ved Pastor Halvorsen fra Kristen Løsternds Børn, Newry, 50 Cts. Ved Pastor W. Frich fra hans egne Børn \$1.00 og fra Elise Staff 25 Cts.